

зображене, а й не зображене, сукупно утворюючи певний витвір мистецтва, що постає як відкрита інформаційна структура, яка набуває повноти довершеності вже в акті її споглядання. Дана властивість нового мистецтва передбачала якісно інший підхід до акту творчості. Даний підхід, позбавляючи його однозначності сприйняття (на відміну від вимог до мистецтва в межах канону) розкриває перед мистецтвом якісно нові можливості реалізації творення паралельної реальності, вихід в сферу самоцінного і самодостатнього «чистого» мистецтва.

Гібалова Н. В., к.п.н., доцент
Полтавський національний
педагогічний університет
імені В. Г. Короленка
(м. Полтава)

ТЕХНОЛОГІЇ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ ЯК КОМПОНЕНТ СИСТЕМИ ВІДКРИТОЇ ОСВІТИ

Використання цифрових технологій в освіті сприяє забезпеченню права кожного на здобуття освіти впродовж усього життя, рівність умов доступу до освіти, незалежно від місця навчання. Потужним інструментом цифровізації освіти є технологія відкритого навчання. Подібна система дає можливість кожному студенту вибудувати ту освітню траєкторію, що найбільше повно відповідає його освітнім і професійним здатностям.

Важливу роль у розвитку теорії і практики відкритої освіти в Україні відіграли наукові праці В. Ю. Бикова, О. Є. Висоцької, Л. Л. Ляхоцької, Н. В. Морзе та ін.

Одним із методів розширення і глобалізації відкритого освітнього простору є розвиток дистанційних освітніх технологій. В. Ю. Биков у монографії "Моделі організаційних систем відкритої освіти" [1, 96] зазначає, що дистанційна освіта спирається на принципи відкритої освіти, а моделі систем дистанційної освіти відображають суттєві сторони реалізації принципів відкритої освіти в конкретному навчальному середовищі.

Відкрита освіта – це система організаційних, педагогічних та інформаційних технологій, в якій забезпечуються відкриті стандарти на інтерфейси, формати і протоколи обміну інформацією з метою забезпечення мобільності, інтероперабельності, ефективності тощо.

Дистанційна освіта реалізується через інформаційно-телекомунікаційні мережі при опосередкованій взаємодії учнів і педагогів. Перспективною є інтерактивна взаємодія учасників навчального процесу за допомогою глобальної мережі Інтернет. Під час дистанційного навчання використовуються наступні основні елементи: дистанційні курси (МОК) (Coursera, MIT Open CourseWare); освітні платформи, веб сторінки і веб сайти; платформи для організації дистанційного навчання (Google Classroom, Moodle, ATutor та ін.); освітні форуми і блоги; теле - і відеоконференції тощо.

Використання технологій дистанційного навчання дозволяє: знизити кошторис освітніх послуг; розширити аудиторію слухачів; оптимізувати навчальний процес за рахунок застосування цифрових технологій; створити єдине освітнє середовище.

Список використаних джерел

1. Биков В. Ю. Інноваційний розвиток засобів і технологій систем відкритої освіти / В. Ю. Биков // Сучасні інформаційні технології та інноваційні методи у підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми: Зб. наук. праць: Редкол.: І. А. Зязюн (голова) та ін. – Випуск 29. – Київ, Вінниця: ТОВ фірма «Планер», 2012. – С. 32-40.
2. Биков В. Ю. Моделі організаційних систем відкритої освіти: монографія / В. Ю. Биков. – К. : Атіка, 2008. – 684 с.

Глушкова С. І., старший викладач
Полтавський національний
педагогічний університет
імені В.Г. Короленка
(м. Полтава)

ПСИХОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ МУЗИЧНОЇ ТВОРЧОСТІ СТУДЕНТІВ НА ЗАНЯТТЯХ ІЗ ФОРТЕПІАНО

Творчість як важлива ознака педагогічного процесу нині набула особливої актуальності. Творчі методи роботи органічно входять до системи викладання інструментально-виконавських дисциплін як фактор розвитку музичних здібностей, творчого ставлення до музики, виховання естетичного смаку, в цілому підвищують ефективність навчального процесу. Розвиток творчих здібностей майбутнього фахівця є одним з основних завдань сучасної освіти. Серед авторів, які заклали методологію досліджень музичної обдарованості особистості – Б. Асаф'єв, Л. Баренбойм, В. Петрушин, Б. Теплов, Я. Соловей, О. Комаровська, Т. Айзикович. Науковці досліджували, головним чином, елементарні музичні здібності та творчість як складову музикальності та обдарованості, а також психологічні процеси, які впливають на формування певних задатків і здібностей особистості. Серед вітчизняних дослідників психологічні процеси та їх поєднання з музичними здібностями ґрунтовно розглядали Б. Теплов і його послідовники – В. Петрушин, Г. Ципін, Г. Прокоф'єв. Дослідження в галузі психології щодо сприйняття музики заклали основу для всебічного пізнання складових музичних здібностей та творчості в цілому [1, 2].

Комплекс здібностей учителя музичного мистецтва має включати як педагогічні здібності, так і спеціальні музичні. Аналізуючи будь-яку структуру здібностей, необхідно виходити з того, що здібності загальні та спеціальні невід'ємні від інших властивостей особистості, а саме від індивідуальних особливостей людини – темпераменту, сили волі, нахилів, інтересів.